

AUDIÈNCIA JUBILAR
CATEQUESI DEL SANT PARE LLEÓ XIV

Dissabte 14 de juny de 2025

Esperar és connectar. Ireneu de Lió

En el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant. La pau sigui amb vosaltres!

Estimats germans i germanes,

Aquest matí reprenem les audiències jubilar especials que el papa Francesc havia iniciat al mes de gener, proposant cada vegada un aspecte particular de la virtut teològica de l'esperança i una figura espiritual que l'hagi testimoniada. Continuem, doncs, pel camí iniciat, com a pelegrins d'esperança!

Ens uneix l'esperança transmesa pels Apòstols des del principi. Els Apòstols van veure en Jesús la terra unida al cel: amb els ulls, les orelles, les mans van acollir la Paraula de vida. El Jubileu és una porta oberta a aquest misteri. L'any jubilar connecta el món de Déu més radicalment amb el nostre. Ens convida a prendre's seriosament allò que resem cada dia: «Així a la terra com es fa en el cel.» Aquesta és la nostra esperança. Aquest és l'aspecte que avui volem aprofundir: *esperar és connectar*.

Un dels teòlegs cristians més grans, el bisbe Ireneu de Lió, ens ajudarà a reconèixer com n'és, de bonica i actual aquesta esperança. Ireneu va néixer a l'Àsia Menor i es va formar entre els qui havien conegut directament els Apòstols. Després va venir a Europa, perquè a Lió ja s'havia format una comunitat de cristians de la seva terra. Ens farà bé recordar-ho aquí, a Roma, a Europa! L'Evangeli va ser portat a aquest continent de fora. I fins i tot avui, les comunitats migrants són presències que reviu la fe en els països que els acullen. L'Evangeli ve de fora. Ireneu connecta Orient i Occident. Això ja és un signe d'esperança, perquè ens recorda que les persones continuen enriquint-se mútuament.

Ireneu, però, té un tresor encara més gran per donar-nos. Les divisions doctrinals que va trobar en el si de la comunitat cristiana, els conflictes interns i les persecucions externes no el van descoratjar. Al contrari, en un món trencat va aprendre a pensar millor, centrant la seva atenció cada cop més en Jesús. Es va convertir en cantor de la seva persona, també de la seva carn. Va reconèixer, de fet, que en Ell allò que ens sembla contraposat es recompon en unitat. Jesús no és un mur que ens separa, sinó una porta que ens uneix. Hem de romandre en ell i distingir la realitat de les ideologies.

Estimats germans i germanes, també avui les idees poden embogir i les paraules poden matar. La carn, en canvi, és allò de què estem fets tots; és allò que ens uneix a la terra i a les altres criatures. La carn de Jesús ha de ser acollida i contemplada en cada germà i germana, en cada criatura. Escoltem el crit de la carn, sentim-nos cridats personalment pel dolor dels altres. El manament que hem rebut des del principi és que ens estimem els uns als altres. Això és escrit en la nostra carn, abans que qualsevol llei.

Ireneu, mestre d'unitat, ens ensenya a no contrastar, sinó a connectar. La intel·ligència es troba no on separa sinó on connecta. Distingir és útil, però dividir no ho és mai. Jesús és la vida eterna enmig nostre: uneix els oposats i fa possible la comunió.

Som pelegrins d'esperança, perquè entre les persones, les poblacions i les criatures cal que hi hagi algú que decideixi avançar cap a la comunió. Altres ens seguiran. Com Ireneu

de Lió en el segle segon, que a cadascuna de les nostres ciutats tornem a construir ponts on avui hi ha murs. Obrim portes, connectem mons i hi haurà esperança.